

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΚΒ'

Δύο ημέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου Δεβώ καὶ τοῦ Γουσταύου, ὁ Ἐδμόνδος εἶχε καταληφθῇ ἐκ νέου ὑπὸ τῆς φρενίτιδος, ὁ δὲ κύριος Μυρρέ εἶχε κάμῃ νέας ἀφαιμαξίσεις· διὸ ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἤδη ἀγνώριστος· ἡ δὲ σπνοια ὀλίγον ἤλατ-
τούτο.

Αἱ δύο γυναῖκες ἡγρύπνουσαν πάντοτε· ἡ μία παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ἡ ἄλλη παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς· ὁ δὲ μᾶλλον τῶν τριῶν πάσχων δὲν ἦτο ὁ Ἐδμόνδος, ἐπειδὴ δὲν ἠσθάνετο πλέον.

Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, ἡμί-
κλειστα, ἐφύλαττον ἐν τῇ σκιᾷ τὸν ὕ-
πνον τοῦ ἐπιθανάτου. Ἐν τούτοις ἀκτις
τῆς κεκαλυμμένης λυχνίας διωλίσθαιεν
ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐφώτιζε τὴν ἀμαυρὰν
ὠρότητα χειρὸς ἀδυνατοῦ καὶ ἰσχνῆς.

Ἡ Ἀντωνίνα καὶ ἡ κυρία Δεπερέ, αἰ-
τινες, ἰδοῦσαι τὸν νεανίαν ἀναλαμβάνοντα
τὰς αἰσθήσεις, ἐπίστευσαν ἐπὶ στιγμὴν
εἰς τὴν θεραπείαν, εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ
νέων φόβων, βλέπουσαι αὐτὸν ἐπανα-
πίπτοντα εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τῆς
ἀδυναμίας, τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς φρενί-
τιδος.

Παρὰ τὴν κλίνην τῶν θνησκόντων οἱ
ἀγαπῶντες αὐτοὺς βλέπουσιν ἐπαναφαι-
νομένας ἀπάσας τὰς ἀναμνήσεις, τὰς συν-
δεομένας πρὸς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐκεῖ-
νος, ὃν μέλλουσι νὰπολέσωσιν, ἦτο εὐτυ-
χῆς, ἰσχυρὸς καὶ μεδιῶν. Τὸ παρελθὸν
ἐπανέρχεται, ἐπαναφέρει τὰς χαρμοσύ-
νους αὐτοῦ ὥρας καὶ ῥίπτον αὐτὰς τυ-
χαίως ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ παρόντος, ὡς παι-
δίον, ὅπερ θὰ ἐτίνασεν ἐπὶ τοῦ τάφου τὸ
πλῆρες ἀνθέων ἔνδυμά του. Αἱ ἀναμνή-
σεις αὗται εἶναι ἔτι δριμύτεραι, ὅταν ἀ-
φυπνίζωνται ἐν τῇ καρδίᾳ μητρός, διότι
δι' αὐτὴν τὸ παρελθὸν δὲν ἔχει ὄρια.
Οὐδεμία τῶν φάσεων τῆς ὑπάρξεως τοῦ
τέκνου τῆς εἶναι ἀγνωστος αὐτῇ, τὸ δ' ὀ-
νομα αὐτοῦ ὑπενθυμίζει ἄλλα ὀνόματα
συχνότατα ἐξαλειφθέντα πρὸ τοῦ ἰδικοῦ
του. Βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ
τῆς καρδίας τῆς, ἀναπλέει τὸ ῥεύμα τῆς
ζωῆς αὐτῆς καὶ κάθηται ἐπὶ στιγμὴν
ὑπὸ τὰς δροσερὰς ἔτι σκιὰς τῆς νεότη-
τος, τῶν ὄνειροπολήσεων καὶ τοῦ ἔρωτος.
Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει ἵνα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς,
ἐλλείψει τοῦ ὕπνου μὴ ἐρχομένου, δύνα-
ται αὐτὴ νὰ ἀναπαύηται ἐν τῇ ἀναμνή-
σει τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν. Ὑποφέρει
ἐκ τούτου κατόπιν μᾶλλον, καὶ ἡ ὀδύνη
οὐδόλως ζημιούται ἐκ τῆς ἀνακωχῆς
ταύτης.

Οὕτως εἰς τὸν θόρυβον τῆς δυσκόλου
ταύτης ἀναπνοῆς, ἥτις μόνῃ ὑπεμνη-
σκεν αὐτῇ ὅτι τὸ τέκνον τῆς δὲν ἦτο ἀ-
κόμῃ νεκρὸν, ἡ κυρία Δεπερέ ἔβλεπε διε-
χομένην πρὸ αὐτῆς τὴν παιδικὴν σκιάν

τοῦ Ἐδμόνδου, ζωογονουμένην ὑπὸ τῶν
πρώτων μειδιαμάτων αὐτοῦ, μειδιῶντος
εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ παιγνίδια. Κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν ἦτο
χαρὰ καὶ γοητεία. Ἦτο νέα, καί, ἐάν
δὲν ἡγάπα μετὰ τῆς παραφορᾶς τῶν αἰ-
σθήσεων καὶ τοῦ πάθους, ἡγάπα μετὰ τῆς
σκέψεως τῆς καρδίας καὶ τοῦ λογικοῦ τῆς
ψυχῆς. Ὁ Θεὸς ἐπεμπεν αὐτῇ τέκνον
συγκεντροῦν ἐφ' ἑαυτοῦ μόνον πάντας τοὺς
ἔρωτας, οὓς αὐτὴ εἶχεν ἀπολέσῃ, καὶ
πάντας ἐκεῖνους, οὓς ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς ἡ-
δύνατο νὰ ἔχῃ. Ἀνεμνησκέτο τῶν τρό-
μων αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἐλαχίσταις ἀδιαθε-
σίαις τοῦ ἀσθενοῦς πλάσματος, τῆς χαρᾶς
αὐτῆς, βλεπούσης αὐτὸ αὐξανόμενον, τῆς
εὐγνωμοσύνης αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν, βλε-
πούσης, ὡς τὰ δροσερὰ ἄνθη, τὴν ψυχὴν
καὶ τὴν νοημοσύνην τοῦ Ἐδμόνδου δια-
νοηομένης εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς ζωῆς. Ὁ
σύζυγός τῆς εἶχεν ἀποθάνῃ· τότε αὐτὴ
ἀφιέρωσε τὸ πᾶν, ἔρωτα, εὐτυχίαν, ἐλ-
πίδα, τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν εἰς τὸ ἐναπο-
μεῖναν αὐτῇ τέκνον, καὶ ἰδοὺ ὅτι μετὰ
εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν φροντίδας καὶ φό-
βους, γεννηθέντας καὶ ἐκλιπόντας, ἰδοὺ
ὅτι, ἀφοῦ ἐσχημάτισεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
μὴν τῶν ἔξω ἐκείνων, αἰτινες τὴν θραύ-
ουσιν ἐγκαταλείπουσαι αὐτὴν, ἡγρύπνει
ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτου κλίνης τοῦ υἱοῦ τῆς
ὡς εἶχεν ἀγρυπνήσῃ ἐπὶ τοῦ λίκνου του
καὶ ἡδυνάτει νὰ συγκρατήσῃ τὴν πνοὴν
ἐκείνου, ἥτις, ἀπολλυμένη ἐν τῷ ἀέρι,
ἔμελλε νὰ συμπαρασύρῃ μεθ' ἑαυτῆς ὅλο-
κληρον χαρμώδη παρελθὸν καὶ τὴν ἐλ-
πίδα ὁλοκλήρου μέλλοντος!

Μόναί αἱ μητέρες δύνανται νὰ κατα-
νοήσωσι τὸ μαρτύριον τοῦτο· ἐάν δὲ ὅ,τι
γράφωμεν θὴν γινώσκω μόνον ὑπὸ μη-
τέρων, θὰ ἠκούμεθα γράφοντες: «Ὁ
Ἐδμόνδος ἀπέθνησκε, καὶ ἡ μήτηρ του
ἡγρύπνει παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην
του.»

Δὲν ἔχει οὕτω, μητέρες, αἰτινες μὲ
ἀναγινώσκετε, ὅτι, ἐάν εὐρίσκεσθε εἰς
τὴν θέσιν τῆς κυρίας Δεπερέ, θὰ ἐλέγετε
ἀκουσίως ὅμως ὅ,τι ἔλεγεν αὐτὴ ἀκου-
σίως τῆς:

«Θεέ μου, διαφύλαξον τὸ τέκνον μου!
Δὲν ζητῶ, δὲν τολμῶ νὰ ζητήσω παρὰ
σοῦ τὴν ὑγίαν του, ἀλλ' ἄς ζήσῃ, ἄς με
βλέπῃ, ἄς δύναμαι νὰ το βλέπω ἀκόμῃ,
ἄς μὴ ἀκούσω ἐκλείπουσαν τὴν ἀναπνοὴν
ταύτην, ἐκ τῆς ὁποίας κρέμαται ἡ ζωὴ
μου, ἄς μὴ ἴδω τὸν ἱερέα εἰσερχόμενον
ἐδῶ, ἄς μὴ ἀκούσω παρὰ τὴν κλίνην τοῦ
τέκνου μου, τῶν σπλάγχχνων μου, τὴν νε-
κρώσιμον εὐχὴν... ἄς μὴ ἴδω κατακλι-
νόμενον ἐν στενῷ καὶ ψυχρῷ φερέτρῳ τὸ
σῶμα τοῦτο, τὸ γενόμενον ἐκ τοῦ αἵμα-
τός μου, τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὅπερ μοὶ
προσεμειδία καὶ μοὶ ἔλεγε: «μῆτὲρ μου»
τὰς χεῖρας ταύτας, τὰς ὁποίας δύναμαι
νὰ θλίβω ἀκόμῃ!... ἄς μὴ ἀκούσω ῥι-
πτόμενον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὑγρὸν χῶμα τοῦ
κοιμητηρίου!... ἄς μὴ ἴδω κλειόμενον
καὶ ἀρπαζόμενον ἀπὸ τῶν βλεμμάτων μου
τὸ ὄν, ὅπερ ἠσθάνθη ἡμέραν τινὰ κινού-
μενον ἐν τῇ γαστρὶ μου!... Πᾶν ὅ,τι θε-

λήσης, Θεέ μου, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς
ζωῆς τοῦ υἱοῦ μου... ἀλλ' ἄς ζήσῃ
δι' ἐμέ, διὰ νὰ συντροφεύσῃ τὰ τελευταῖα
μου ἔτη, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρω ἐν τῷ κό-
σμῳ τούτῳ τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας
ἐπιφυλάσσεις εἰς τοὺς κολασμένους! Ἐάν
πρέπη νὰ γρυπνῶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμε-
ρῶν μου, καθὼς ἀγρυπνῶ τὴν στιγμὴν
ταύτην, ἐάν πρέπη νὰ δέωμαι ἀδιακό-
πως, καθὼς προσεύχομαι, ἀγρυπνῶ καὶ
δεήσεις θὰ μοὶ εἶναι γλυκεῖαι, Κύριε, καὶ
ὅταν ἀκόμῃ δὲν θὰ το ἔβλεπε, ὅταν ἀ-
κόμῃ δὲν θὰ ἐγίνωσκε τίποτε περὶ αὐ-
τῶν, ὅταν ἀκόμῃ δὲν θὰ ἡδύνατο οὔτε
νὰ με βλέπῃ, οὐδὲ νὰ με ἀναγνωρίζῃ, ἀρ-
κεῖ νὰ ζήσῃ... Ἡ, ἐάν προτιμᾷς, Θεέ
μου, ἐξηκολούθει ἡ δυστυχὴς μήτηρ, ἥς
ἡ καθαρὰ καρδιά ἐπίστευεν, ἐν μέσῳ τοῦ
ἀπελπισμοῦ τῆς, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ
διαπραγματεύηται μετὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν
θὰ τον ἴδω πλέον, θὰ σοὶ ἀφιερῶσω τὴν
ζωὴν μου, θὰ εἰσέλθω εἰς μοναστήριον,
τοῦ ὁποίου θὰ φθέρω τὰς βαθμίδας διὰ
τῶν γονάτων μου· ἀλλὰ θὰ ἠξέωρω ὅτι
ζῇ, ὅτι εἶναι εὐτυχῆς, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς
καιρὸν θὰ ἐπιτρέπῃς εἰς τὸ ἵνδαλμά του
νὰ ἔρχηται νὰ ἐπισκέπτηται τὸν ὕπνον
μου, ἐάν διδῇς ὕπνον εἰς τὰς μητέρας τὰς
κεχωρισμένας τῶν τέκνων των. Εἶχον ἀ-
δικον νὰ τον ἀφήσω νὰ ἀπαθήσῃ καὶ νυμ-
φευθῇ. Ἐπρεπε νὰ τον κρατήσω δι' ἐμέ
μόνην, ἴσως δὲν θὰ ἦτο ἐπιθανάτος τὴν
ὥραν ταύτην. Αὕτη εἶναι ἡ τιμωρία μου.
Ἐφ' ὅσον ἦτο μόνον ἰδικός μου, οὐδὲν τῷ
εἶχε συμβῆ. Ὁ σφοδρὸς αὐτὸς ἔρως τὸν
ἐφόνευσεν, ἐνῶ ἡ ἡμέρα καὶ προνοητικὴ
ἀγάπη μου θὰ τον διετήρει ἐν τῇ ζωῇ.»

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τῆς θάπέ-
θησκεν ἴσως, ἡ κυρία Δεπερέ ἐμίσει σχε-
δὸν τὴν Ἀντωνίναν.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ γλυκεῖα νεανὶς ἐλάλει
οὕτω πρὸς τὸν Θεόν:

«Κύριε, εἶναι δυνατόν νὰ τον ἀνα-
καλέσῃς μετὰ ἑξ μῆνας, σύ, οὕτινος τὸ
ὄνομα εὐρίσκετο εὐσεβῶς ἀναμνησθέντος
εἰς τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐκμυστηρεύσεις
μας;... Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τῷ παρα-
χωρήσῃς τοῦλάχιστον τὸ τέρας, τὸ ὁ-
ποῖον μὰς ἐτρόμαξε, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ
ἦτο τώρα δι' ἡμᾶς ἡ αἰωνιότης, ἐάν το
εἶχομεν;... Θεέ μου, ὑπάρχει ὀδύνη με-
γαλειτέρα τοῦ νὰ βλέπῃ τις ἀφιπτάμενον
αἴφνης τὸ ὄναρ τοῦ βίου του, νὰ βλέπῃ
ψυχρὸν καὶ παγωμένον τὸ στόμα, τὸ ὁ-
ποῖον τῷ εἶπε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἔ-
ρωτος;... Τὸ γινώσκεις, τὸν ἀγαπῶ, ἠθέ-
λησα νὰ νικήσω εἰς αὐτόν· ἐάν ἐπὶ στιγμὴν
ἤλπισα νὰ θριαμβεύσω κατὰ τοῦ μέλλον-
τος, συγχώρησόν με, Θεέ μου, καὶ μὴ με
τιμωρεῖς σήμερον. Ἀφῆσέ μας τὸν ἕνα
διὰ τὸν ἄλλον. Ἀγαπώμεθα τόσο! Ἐάν
ἐγίνωσκες, Θεέ μου, τὰ εὐχάριστα ὄνει-
ρα, τὰ ὁποῖα ἀντηλλάσσομεν, ὅτε εἴμεθα
μόνοι. Καὶ νὰ ἴδω ῥιπτόμενον εἰς τὴν γῆν
τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἔθλι-
ψα εἰς τὰς ἀγκάλας μου! Εἶναι ἀ-
δύνατον... Καὶ ὅμως, ἐάν ἔμελλες νὰ τῷ
ἐπιφυλάξῃς φιλάσθενον μόνον βίον, ὅστις
θὰ ἐκλείει τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἔρωτα,

ἐὰν δὲν ἐμελλον νάκούσω τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοι ἔλεγεν ἄλλοτε, καὶ τῶν ὁποίων ἡ φλέγουσα ἀνάμνησις μὲ πρᾶκολουθεῖ μέχρι τῆς κλίνης ταύτης τοῦ θανάτου, ἐὰν ἔπρεπε νάπαρνηθῶ τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ ἐξ μηνῶν μοι προσφέρει ὁ ἔρωσ τοῦ, ὅπως ζήσῃ, ἐὰν ἡθεραπεία ἐμελλε νά τον καταστήσῃ σῶμα ἐμψυχούμενον μόνον διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς, θὰ προετίμων νά σοί τον ἀποδώσω, Θεέ μου· διότι ὁ μερικός οὗτος θάνατος θὰ ἦτο χεῖρων τοῦ ὀλικοῦ θανάτου. Νὰ ζῶ πλησίον σου, χωρίς νά δύναμαι νά τῷ λέγω πόσον τὸν ἀγαπῶ, ἐκ φόβου μὴ τὸν φονεύσω· νά ζῶμεν ἐν τῇ ἡλικίᾳ μας, χωρίς νά δυνάμεθα νά παραδιδώμεθα εἰς τὰς διαχύσεις τῶν δύο ψυχῶν μας· νά ἔχω πρὸ τῶν ὁμμάτων μου τὸ θέαμα τοῦ ζῶντος θανάτου τοῦ· νά νταλλάξω ἀποτόμως τὸν φλογερὸν καὶ νεκρὸν ἔρωτά μου μὲ ἀνησυχίαν δειλὴν καὶ ἐπιφυλακτικὴν, νάπωθήσῃ μακρὰν ἐμοῦ τὸ κύπελλον, ὅπου μόλις ἐναπέθεσα τὰ χεῖλη καὶ νά ἐνταφιασθῶ ζῶσα εἰς βίον νεκρὸν ἤδη, τὸ αἰσθάνομαι. Θεέ μου, θὰ προετίμων χεῖρα νά καλυφθῶ διὰ τοῦ πένθους ἀπὸ τῆς αὖριον...»

Καθὼς βλέπετε, οἱ δύο οὗτοι ἔρωτες, οὔτινες ἐφήπτοντο δι' ἐνὸς σημείου, κατὰ πολὺ ἐν τούτοις διέφερον ἀλλήλων, καίπερ ἔχοντες ἀμφοτέρω τὸ ἐγωιστικὸν ἐκείνο μέρος, ὅπερ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν ὅλων τῶν εἰλικρινῶν ἐρώτων.

Τοῦτο δὲ διότι ἐὰν εἶναι λίαν δύσκολον εἰς μητέρα νά μὴ ἀναπολῇ τὰς γλυκειάς ἡδονάς, ἃς παρέσχεν αὐτῇ τὸ τέκνον της, εἶναι ἐπίσης δύσκολον εἰς νεκρὰν γυναῖκα ἀγαπῶσαν, ἐμπαθῶς μάλιστα, νυμφευθεῖσαν πρὸ ἐξ μηνῶν τὸν ἄνδρα, ὃν ἀγαπᾷ. παραδεδομένην ἀκόμη ὀλόκληρον εἰς τὰς γοητείας τῶν πρώτων ἐρωτικῶν ἀποκαλύψεων, νά μὴ ἀναπολῇ τὰς μυστηριώδεις ὥρας, καθ' ἃς ἐλησμονοῦντο ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, καὶ καθ' ἃς αἱ φυσικαὶ διαχύσεις συμπληροῦσι τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς.

Καθὼς εἶδομεν ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἣν εἶχε λάβῃ ἀμέσως, νά νυμφευθῇ τὸν Ἐδμόνδον, ἡ Ἀντωνίνα ἦτο ἐκ τῶν δραστηρίων ἐκείνων καὶ ἀποφασιστικῶν χαρακτῆρων, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ζωηρῶν ἐκείνων φύσεων, αἵτινες δὲν ἐννοοῦσι τὰ ἡμίμετρα. Ὁ Ἐδμόνδος ἐρρίφθη κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὡς δύτης θέλων νά περισυλλέξῃ μαργαρίτην καὶ ῥιπτόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, χωρίς νά γινώσκῃ ἐὰν δὲν θὰ ἐκλίπῃ αὐτὸν ἡ πνοὴ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου καὶ ἐὰν θὰ ἐπαλέθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ζῶν ἢ νεκρός.

Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν εἶχεν ἀγκλήσῃ τὴν Ἀντωνίνα δι' ὅλης τῆς ποιήσεως, δι' ὅλων τῶν φαντασιοπληξιών, δι' ὅλων τῶν δυνάμεων νέου εἰκοσιτριετοῦς, ἡ δὲ νεκρὰ γυνὴ δὲν ἠδύνατο νάποφασίσῃ νά βλέπῃ ἐν αὐτῇ ἄλλον ἄνδρα, ἢ ἐκείνον ὃν ἐγνώριζε καὶ τοιοῦτον, ὅποιος ἐφάνη ἐκ πρώτης ἀρχῆς.

Ἰδοὺ διατί ὁ ἔρωσ αὐτῆς δὲν συνήνει

εἰς τὴν αὐτὴν θυσίαν, εἰς ἣν ὁ τῆς κυρίας Δεπερέ.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἀντὶ νά διατελῇ νευμφομένη ἀπὸ ἐξ μηνῶν, ἐὰν ἐνυμφεῖτο πρὸ πέντε ἢ ἐξ ἐτῶν καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ τέκνα, δύνατον νά ἐσυλλογιέτο ὅπως ἀλλοίως· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη μήτηρ, ἡ δὲ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τῆς νεότητος ἐλάλει ἐτι ἐν αὐτῇ.

Ἐὰν ὁ Θεὸς ἤκουε τῶν δεήσεων τούτων, καὶ ἤκουεν αὐτῶν, διότι ἀκούει πάντων, θάναενώριζεν ἐν αὐταῖς, ἐκφραζομέναις δι' ἀπάσης τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν, τὰς δύο φύσεις, ἃς παρέσχε τῇ γυναικί.

Ὡς εἴπομεν ἤδη, ὁ κύριος Δεβὼ καὶ ὁ Γουσταῦος εἶχον φθάσῃ εἰς Νικαίαν· ἀλλ' ἡ κυρία Δεπερέ, ὁ υἱὸς της καὶ ἡ Ἀντωνίνα δὲν κατόικουν ἐν αὐτῇ τῇ Νικαίᾳ, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, τὸ μέρος δὲ ὅπου διέμενον δὲν εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, ὄνομα· ἦτο καὶ δὲν ἦτο ἡ πόλις. Πολλαὶ οἰκίαι ἦσαν ὠκοδομημέναι κατὰ διαφόρους ἀποστάσεις, καὶ οἱ δύο ἡμέτεροι ὁδοιποροὶ ἠγνόουν εἰς ποίαν νάπευθυνθῶσιν.

Ὁ κύριος Δεβὼ λοιπὸν παρετήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀναζητῶν σημείον τι δυνάμενον νά τῷ παράσχῃ μέσον νάναγνωρίσῃ ὅ,τι ἐζητεῖ, ὅτε εἶδε τρία πρόσωπα περιδιαβαζόντα, νεάνιδα, γέροντά τινα κύριον καὶ γράϊον κυρίαν, φέρουσαν σκίμποδα κλειόμενον ὑπὸ τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα καὶ κρατοῦσαν βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρί.

Δύο μεγάλοι κύνες θηρευτικοὶ ἔτρεχον πρὸ τῶν περιπατητῶν. Ὁ κύριος Δεβὼ διέταξε τὴν ἀμαξὴν νά σταθῇ. κατήλθεν ἐξ αὐτῆς καὶ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γηραιὸν κύριον, τῷ εἶπε:

— Θὰ ἡδυνάσθε, κύριε, νά μοι δείξητε τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δεπερέ, ἐὰν τὴν γνωρίζετε βέβαια;

— Πηχίνομεν ἀκριβῶς νά ζητήσωμεν εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πρὸς ὃν ὁ κύριος Δεβὼ ἀπηυθύνετο. Εἴμεθα γείτονές του, ἀφ' οὗτο δὲ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος ἡσθένησεν, ἐρχόμεθα καθ' ἐκάστην νά μανθάνωμεν πῶς ἔχει. Δὲν ἐτολμήσαμεν νά ζητήσωμεν νά μας δεχθῶσιν. Ἐὰν ἴδῃτε τὴν μητέρα καὶ τὴν σύζυγόν του, κύριε, εὐχρεστήθητε νά ἐκφράσητε αὐταῖς τὸ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔχομεν περὶ τῆς υἱείας του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Γουσταῦος εἶχε καταβῇ καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀμαξῆς καὶ εἶχε πλησιάζῃ τὸν κύριον Δεβὼ καὶ τὸν ὁμιλον τῶν τριῶν προσώπων, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐλάλει.

— Ἰδοὺ ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Δεπερέ, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον κύριος, ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ δεικνύων τὸν οἰκίσκον μετὰ πράσινα παραθυρόφυλλα· ἰδοὺ ἡ ἰδική μου, προσέθηκε, στρεφόμενος καὶ δεικνύων ἐτέραν οἰκίαν εἰς ἐκατοντάδος βημάτων ἀπόστασιν. Ὀνομάζομαι ταγματάρχης Δεμορτῶν καὶ ζῶ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς μου· ἐὰν δυνάμεθα νά χρησιμεύσωμεν κατὰ τι εἰς τὰς κυρίας Δε-

περέ, εἴπετε αὐταῖς, σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ὅτι εἴμεθα ὅλως εἰς τὴν διάθεσιν των.

Ἡ κυρία Δεμορτῶν καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπεδοκίμασαν διὰ νεύματος τοὺς λόγους τοῦ ταγματάρχου.

— Οὕτω λοιπὸν ὁ κύριος Δεπερέ ζῇ ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός, ἀφοῦ νῆχᾳ-ρίστησεν αὐτούς.

— Προχθές μάλιστα ἦτο καλλίτερα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δεμορτῶν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ· εἰμι ὁ πατὴρ τῆς νέας κυρίας Δεπερέ, εἰμι ἱατρός, καὶ εἰς ἐμὲ δὲ ἐπιτρέψατε νά τεθῶ εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἐὰν ποτε κατὰ κακὴν τύχην ἡσθενεῖτε ὑμεῖς ἢ κανεῖς ἐκ τῆς οἰκογενείας σας.

Ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ κύριος Δεβὼ ἐχαίρετisan ἀλλήλους εὐμενῶς, ὁ δὲ τελευταῖος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γουσταῦου, διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν, ἣν τῷ εἶχον δεῖξῃ.

Ὁ ταγματάρχης, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατόν των.

Ἡ Ἀντωνίνα βλέπουσα τὸν πατέρα της εἰσερχόμενον, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του, ἡ κυρία Δεπερέ ἡσπάζθη τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐναγκαλιζομένη δὲ τὸν Δωμῶν, ὡς ἴδιον αὐτῆς υἱόν, τῷ εἶπε μόνον τὰς λέξεις ταύτας: «Πτωχέ μου Γουσταῦε!...» Ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ, ὃν εἶχε δώσῃ εἰς τὰς λέξεις ταύτας, πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ πᾶν ὅ,τι ἐφοβέτο ἀκόμη.

Ὁ ἱατρός, πλησιάζας τὴν κλίνην τοῦ Ἐδμόνδου, ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐκινήθη. Ὁ καταφλέγων αὐτὸν πυρετὸς τὸν καθίστα ἀναισθητόν.

— Ἦλθεν ὁ Μυρρέ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός τὴν θυγατέρα του.

— Ναί, πάτερ μου.

— Τί ἔκαμε;

— Ἀφαιμάζει.

— Καθ' ἐκάστην;

— Καθ' ἐκάστην.

— Καλὰ.

Ὁ Γουσταῦος καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου ἤκουον πνευστιῶντες τὰς ἐλαχίστας λέξεις τοῦ ἱατροῦ.

Οὕτως ἀπεκάλυψε τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐκόλλησε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἰσως ὁ Θεὸς ἀποστέλλει τὴν ἀσθένειαν ταύτην, εἶπεν ἀνεγειρόμενος καὶ σκεπάζων τὸν ἀσθενῆ.

— Τί θέλετε νά εἴπητε; ἀνέκραζαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Θέλω νά εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δεβὼ, ὅτι, ἐὰν τον σώσω ἀπὸ τὴν περιπνευμονίαν αὐτὴν, θὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς ἐκ τῆς νόσου, τὴν ὁποίαν ἐφοβούμεθα. Οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀντίσταται πλέον κατὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα μέλλω νά μεταχεισθῶ, καὶ δύναμαι νά ἐνεργήσω ἀνετώτερον ἐπὶ ἀσθενοῦς κλινήρους ἢ ἐπὶ ἀσθενοῦς τρώγοντος καὶ πίνοντος καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ τὸ ἐλάχιστον γεγονὸς δύ-

ναται νὰ καταστρέψῃ ὅλας τὰς προσπάθειάς μου.

— Λοιπόν; ἠρώτησαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δεβώ, τὰ πάντα μὲ φέρουν εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι εὐτύχημα, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ἡ κυρία Δεπερὲ καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἐρίφθησαν γελῶσαι καὶ κλαίουσιν συγχρόνως εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἡ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου ἦτο τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον τῶν δύο φίλων αὐτῶν.

Ἐπὶ σχεδὸν ἑορτῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Πόσος καιρὸς σοι χρειάζεται, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἰατρόν.

— Ὁ Ἐδμόνδος δυνατόν νὰ σωθῇ, πλὴν οὐχὶ νὰ θεραπευθῇ, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, μόνον ἡ ἀνάρρωσίς του θὰ εἶναι μακρά, διότι κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν ταύτην θὰ προσπαθῇ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν νόσον καθ' ὁλοκληρίαν. Δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ πέντε ἢ ἕξι μῆνας, οὓς θὰ διέλθωμεν ἐδῶ.

— Λοιπὸν δὲν θὰ μὰς ἐγκαταλίπῃς;

— Τὸ ἐρωτᾷς! Τὴν εὐτυχίαν σου πρὸ πάντων, ἡ δὲ εὐτυχία σου εὐρίσκεται ἐν τῇ ὑγείᾳ τοῦ συζύγου σου, δὲν ἔχει οὕτω;

— Καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου, πατέρα μου.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον! εἶπεν ὁ κύριος Δεβώ, ἀσπαζόμενος τὴν Ἀντωνίαν. Τώρα δὲν θέλω πλέον, καὶ συλλογίσου ὅτι ὁ ἰατρός, τοῦτέστιν ὁ κύριος ὁμιλεῖ, δὲν θέλω πλέον δάκρυα ἐδῶ μέσα.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἡ οἰκία εἶχε τρόπον ὅψιν ἄλλοιαν.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις μόλις ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ, ἀλλ' ὅστις τὴν παρετῆρει δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ ἐκράτει τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ἐκλαυσε πολὺ ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων, τῇ ἔλεγε διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης, πτωχέ μου ἄγγελε, πόσον θὰ ὑπέφερες! Πόσον φρικτὸς πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἡ ὁποία σὲ ἐμποδίζει νὰ βλέπῃς ὅσους ἀγαπᾷς! Σὲ ἠσθανόμην ἐδῶ, διότι μία τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας μου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ σοῦ, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ σὲ βλέπω, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ σοι ὁμιλῶ, ἡ δὲ φρενίτις ἐκάλυπτεν ὅ,τι ἤθελον νὰ σοι εἶπω.

— Ταλαίπωρέ μου φίλε!

— ὦ! ἐν ἐπνέλω εἰς τὴν ζωὴν, Ἀντωνίνα μου, θέλω νὰ εἶσαι ἡ εὐδαίμωνεστὰ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, ὅπως εἶσαι καὶ ἡ μάλλον ἀγαπωμένη. Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου, ἡ καλὴ μου μήτηρ; ἠξεύρεις ὅτι σχεδὸν τὴν λησμονῶ διὰ σέ;

Σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε ὁ ἔρωσ μου ἀνυφάνεται πρὸ τῆς ζωῆς μου.

— Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν ἠξεύρεις ὅτι ἀγαπᾷς νὰ με εὐρίσκης ἐδῶ, ὅταν ἐξυπνᾷς· τώρα δέ, ὅτε σὲ βλέπει ἐκτὸς κινδύνου, λέγει καθ' ἑαυτὴν: «Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ» καὶ κάμνει πᾶν ὅ,τι σκέπτεται ὅτι δύναται νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῇ.

— Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν ἠξεύρεις ὅτι ἀγαπᾷς νὰ με εὐρίσκης ἐδῶ, ὅταν ἐξυπνᾷς· τώρα δέ, ὅτε σὲ βλέπει ἐκτὸς κινδύνου, λέγει καθ' ἑαυτὴν: «Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ» καὶ κάμνει πᾶν ὅ,τι σκέπτεται ὅτι δύναται νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῇ.

— Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν ἠξεύρεις ὅτι ἀγαπᾷς νὰ με εὐρίσκης ἐδῶ, ὅταν ἐξυπνᾷς· τώρα δέ, ὅτε σὲ βλέπει ἐκτὸς κινδύνου, λέγει καθ' ἑαυτὴν: «Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ» καὶ κάμνει πᾶν ὅ,τι σκέπτεται ὅτι δύναται νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῇ.

— Ὑπαγε νὰ τὴν καλέσῃς, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγχαίνοντο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀγίας ἀφοσίωσης τῆς μητρὸς του. Θέλω νὰ τὴν ἐπιπλήξω, διότι δὲν περιέμενε τὴν ἐξέγερσίν μου. Αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Δὲν τὴν ζηλεύεις;

— Ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι ἐκείνη ζηλεύει ἐμὲ ὀλίγον.

— Τί θέλεις; ἐκείνη μοὶ δίδει τὴν καρδίαν της ὁλόκληρον, καὶ δὲν δύναται νὰ ποφασίσῃ νὰ διαμοιρασθῇ τὴν ἰδικήν μου. Ἐάν σε ἔχονον, Ἀντωνίνα, θὰ ἐφονεύομην· ἀλλ' ἐὰν ἔχονον τὴν μητέρα μου, πιστεύω ὅτι θὰ πέθνησκον ἐκ θλίψεως. Ὑπαγε νὰ τὴν ζητήσῃς γρήγορα.

Ἡ Ἀντωνίνα ἀπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀπυρέτου μετώπου τοῦ συζύγου της καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἀφ' οὗτος δέησις ἐξῆλθε τοῦ στόματος τοῦ ἀσθενοῦς. Διὰ τῆς δέησεως ταύτης ἐζήτει παρὰ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν δύο ἀγγέλων, οὓς ἔχετε πλησίον του, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐτυχίαν, ἃς ἀμφοτέραι εἶχον ζητήσει παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τῶν ἀσθενοῦς.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

RENE SOSTA

Η Ε Υ Α

[Συνέχεια]

Ἦτο οὕτως ἐξαίσιως ὠραία, περιεκαλυμμένη ἐν τῇ ἐκ λευκῶν τριχάπτων ἐσθῆτί της, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας προέκυπτε τὸ χαριέν αὐτῆς πρόσωπον ζωηρόν καὶ ἀκτινοβόλον.

Ἡ μακρὰ αὐτῆς χρυσὴ κόμη ἐπιπτε πυκνὴ ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της, ἀποκεκαλυμμένων ὄντων ὡς ἐκ τοῦ κινήματος, ὅπερ εἶχε ποιήσῃ ἀνεγειρομένη. Οἱ μικροφρενῆς αὐτῆς πόδες, ἔτοιμοι νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ κοιτῶνος, ἐξήρχοντο τῶν ἐκ μεταξὺς ἐπικαλυμμάτων καὶ ἐκινούντο ἐν πυρετώδει κινήσει.

Ἀμα τῆς Εὐας σιγησάσης, ὁ κύριος Ἐβανς παρετῆρσε τὸν Γεώργιον, ἵνα ἀνγκνῶσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἀπάντησιν, ἣν ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς θυγατρὸς του.

Ἦδη ὁ νεανίας ἔλαβε τὸν λόγον.

— Προσφιλὴς μοι, Εὐα, εἶπεν, ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλος ἵνα ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ γάμου μας· εἰς τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀδύνατον, διεξοδικώτερον δὲ συνδιαλέξῃς θὰ ἠδύνατο νὰ προζενήσῃ ἡμῖν μεγάλην βλάβην. Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Ἐβανς ἐπὶ τῇ καλῇ ὑποδοχῇ του καὶ παρκαλῶ αὐτὸν ἵνα εὐχερευόμενος μοὶ ἐπιτρέψῃ, ὅπως ἔλθω ὅσον οὐπὼ νὰ σὲς ἐπανιδῶ. Θεραπεύθητε ταχέως· τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι τὸ οὐσιώδες. Θέλομεν ἐπανιδεῖ ἀλλήλους· εἶμαι ἀληθῶς εὐδαίμων... πεποιθεσθε δὲ ἐφ' ὅλην τὴν ἀφοσίωσίν μου.

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Εὐαν τῇ μετέδωκεν ἐλαφρόν τι πρὸς τὰ ὀπίσω

κίνημα, ὅπερ ἐπανεβήκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν προσκεφαλίων της.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν, εἶμαι λίαν ἀσθενής... καὶ θέλω νὰ κατασταθῶ ἰσχυρότερα... τὸ θέλω... διὰ νὰ σὰς ἐπκινῶ!.. Μετ' ὀλίγον!.. μετ' ὀλίγον!.. θέλομεν συνδιαλεχθῇ διεξοδικώτερον!..

Καὶ γαλήνιος, προῦσα καὶ μειδιῶσα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ γέρον χαμηλοφώνως σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Γεώργιον· σὰς εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ τῇ προζενήσατε χαρᾷ... Εἶχεν ὅλον τὸ λογικόν της ὁμιλοῦσα πρὸς ὑμᾶς, εἶναι ἀληθές; Ἀ! ἐὰν ἡ τύχη ἐπειδὴ σὰς ἐπανεῖδε διεσκέδαζε τὴν παραφροσύνην της! Ἐὰν ἐγειρόμενος τοῦ ὕπνου ἐπανεύρισκον τὸ τέκνον μου ὑγιές!.. Ὁλόκληρος ἡ περιουσία μου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐξόχου θεραπείας σὰς!..

— Λησμονεῖτε, κύριε Ἐβανς, ὅτι εἶμαι ὁ Γουλιέλμος καὶ οὐχὶ ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σεβίλ, ἐὰν δὲ ἡ παρουσία μου εἶχε τὴν ὑπερτάτην ταύτην δύναμιν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα σας τὸ ἀπολεσθὲν λογικόν της, θὰ εὕρισκον τὴν ἀμοιβὴν μου ἐν τῇ εὐφροσύνῃ ὅτι κατέστησα εὐτυχεῖς. Ἀλλῶς τε δὲ ἂς μὴ προλαμβάνωμεν τὰ συμβησόμενα· ἂς ἀφήσωμεν τὴν φύσιν νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἂς βοηθήσωμεν αὐτὴν διὰ τῶν λίαν ἀνισχυρῶν μέσων, ἅτινα παρέχει ἡμῖν ἡ ἐπιστήμη. Χαίρετε λοιπόν, κύριε, εἶμαι δὲ εἰς τὴν ὑμετέρην διάθεσιν.

Δ'

Ἡ Εὐα διήλθε τὴν νύκτα ἡσυχῶς. Ὁ πυρετὸς εἶχεν ἐκλείψῃ.

Ἐγερθεῖσα ἐφάνη ζητοῦσα περὶ ἑαυτὴν καὶ θέλουσα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Τραμπεν.

Αἱ παρειαί της εἶχον ἀναλάβῃ τὴν θαμβὴν αὐτῶν ὠχρότητα· οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ κατὰ τὴν προτεραιάν τόσῳ λαμπροὶ καὶ πλήρεις φωτός, εἶχον καταστῇ ἀμαυροὶ καὶ ἀσταθεῖς. Ἡ λάμψις τοῦ λογικοῦ, ἥτις τοὺς εἶχε ζωογονήσῃ, ἔσθη. Τὸ μὴδὲν εἶχεν αὐτὴς ἀπορροφήσῃ τὴν ψυχὴν.

Ε'

Τοῦτο ὑπῆρξε κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκληροῦ ἔτους ἐπίμονος πάλη μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης.

Πᾶσα τοῦ Γεωργίου ἐπισκεψίς συνεπῆγγοτο ὠφέλιμόν τινα καὶ σωτηριώδη σπινθήρα διὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ σπινθήρ οὗτος ἐξηφάνιζετο μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ὁ Σεβίλ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐποιεῖτο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐπισκέψεις. Εἶχε πληροφόρησιν τὸν πατέρα τῆς Εὐας περὶ τῶν ἐν τῇ χημεῖᾳ μελετῶν του καὶ περὶ τῆς βεβαιότητος, ἣν εἶχε νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὡς ἰατρός καὶ ὡς χημικός. Ἐθρήνει διττῶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ οὗτος ὤφειλε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἐπιτυχίας του. Ἐξεδήλου δὲ τῷ